

ÖMER SEVİNÇGÜL

MERVİN

BENİ ARARSAN BULURSUN

1994

CARPE
DIEM

Mervin

Beni Ararsan Bulursun

Yazar: Ömer Sevinçgöl
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 217
Roman
1. Baskı, İstanbul, Mart 2010
. Baskı, İstanbul, Aralık 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-181-8

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

~ 1 ~

İsmim, Mervin... Annem vermiş bana bu adı. Bir İngiltere gezisi sırasında Mervin isimli güzel bir çocuk görmüş.

“Henrik, bir oğlum daha olursa ismini ben vermek istiyorum” demiş babama.

“Peki, Emma” demiş babam. Büyük kardeşime Herman adını veren babammış çünkü.

Bu kısa diyalogdan iki yıl sonra ben gelmişim dünyaya. Hastane odasında yatıyormuş annem.

Bana sımsıcak sarılmış “Mervin, hoş geldin yavrum” diyerek.

Şiir okur gibi, şarkı söyler gibi telaffuz ederdi adımlı. Güzel sesi hâlâ kulaklarımdadır.

Mervin derken heceleri her defasında başka türlü uzatır, şirin melodiler oluştururdu.

Sevinir, güler, sımsıkı sarılırdım anneme. Beni dizine oturtur, yüzümün her noktasını sırasıyla öperdi.

Bitmek bilmeyen sevgisiyle hep yanımdaydı annem. Bin bir özenle büyütüyordu kardeşimi ve beni.

Bir kış günü birdenbire yok oldu annem. Buhar olup uçtu sanki. Sihirli bir biçimde... Hiçbir iz bırakmadan...

Babamı her akşam sabırsızlıkla bekliyor, kapıdan girer girmez annemi soruyordum.

“Bugün de gelmedi... Ne zaman gelecek?”

Babam hep aynı cevabı veriyordu:

“Mervin, sabırlı olmalısın, annen gelecek.”

Dakikaları, saatleri, günleri sayıyor, her an biraz daha artan özlemimle hep bekliyordum. Gelmiyordu...

Her gece ağlayarak uyuyordum. Rüyalarım annemle doluydu. Uçsuz bucaksız bir buğday tarlasında görüyordum onu. Sarılmak için var gücümle koşuyor ama bir türlü erişemiyordum. Tam yaklaşacakken birden kayboluyordu. Ve ben uyanınca tekrar ağlıyordum.

Bir pazar günüydü. Tatil günü olması sebebiyle babam evdeydi.

“Mervin, odama gelir misin” dedi.

Önemli bir haber vereceği zaman hep böyle yapardı. Gittim. Pencerenin yanındaki koltukta oturuyordu.

Ben de bir sandalyeye iliştim. Merakla beklemeye başladım. Bir süre pencereden gökyüzünü seyretti.

“Biliyor musun Mervin” dedi, “Senin zekâ yaştan biyolojik yaşından daha ileri.”

Ne demekti bu şimdi?

“Nasıl?”

“Yani yaşlılarından daha zekisin.”

Bunu söylemek için çağırması olamazdı beni. Susuyor, söyleyemiyordu. Haber kötü olmalıydı. Yine pencereden baktı. Ne var acaba diye ben de baktım.

Elbe Nehri'nde sırasını bekleyen gemilerin direkleri görünüyordu uzaktan. Tedirgin oldum. Annemsiz geçen günlerimde bu manzaraya ne zaman baksam derin bir acı çökerdi içime.

“Bunu mu söyleyecektin?” dedim.

“Hayır... Biliyorum, anneni çok özlediyorsun” dedi.

“Evet, hem de çok.”

“Sana söylemenin zamanı geldi artık. Üzgünüm, annen asla gelmeyecek.”

“Neden?”

“Hastalanmıştı. Hastaneye götürdüm, orada öldü. Sana hemen söyleyemedim.”

Ölüm...

İşitirdim ama bilmezdim, benden uzakta bir yerlerdeydi. Başkaları ölürdü, ölebilirdi ama annem...

Babam başka şeyler de anlatıyordu. Sesini duyuyor ama söylediklerini anlayamıyordum. Dudaklarım büzüldü. Çenem titremeye başladı. Daha fazla tutamadım kendimi. Gözlerimden süzülen yaşları görünce beni teselli etmek istedi.

“Üzülme... Ben varım, Herman var, yalnız değilsin. Seni seviyoruz” dedi.

“Herman biliyor muydu?”

“Evet... Senden büyük, bunu anlamalısın. Tembih etmiştim, kardeşin şimdilik bilmesin demiştim. Sana söylemedi diye kızma ona.”

“Kızmam” dedim burnumu çekerek.

Gözlerimi ellerimle kuruladım. Annemin odasına gittim sanki oradaymış da beni teselli edecekmiş gibi.

Büyük bir boşluk vardı odada asla dolmayacak.

Yatak öylece duruyordu, her zamanki gibi. Bu yatakta babam da yatmıyordu artık.

Üstüne annemin ismi işlenmiş bir yastık vardı. Aradım, buldum onu. Alıp odama götürdüm.

Kapıyı kapatıp yattım, yorganı başımın üstüne çektim. Annem kokulu yastığa sarılarak doyasıya ağladım.

~ 2 ~

Nerden çıkmıştı bu ölüm? Ölüm neydi? Kendi kendime sorular soruyor, düşünüyor ama bir sonuca varamıyordum.

Büyük bir sızı vardı içimde, bir türlü dinmek bilmiyordu. Günlerce odama kapattım kendimi. Olmuyordu, hafiflemiyordu acım.

Bir gün Herman geldi odama.

“Bak Mervin, ölen benim de annemdi. Benim de içim yanıyor. Fakat böyle olmaz... Dışarı çıkmalı, oynamalısın. Ben öyle yapıyorum, iyi geliyor” dedi.

Diller döktü beni kandırmak için. Sonunda “Peki” dedim, birlikte çıktık.

Haklıydı Herman, kendimi oyuna verince acımı unutuyordum.

Birlikte saklambaç oynuyor, ağaçlara tırmanıyor, top koşturuyor, üstümüz başımız çamur içinde, pantolonlarımız yırtılmış bir halde dönüyorduk eve.

Bizimle babam ilgileniyordu artık. Oldum olası ev işleri yapmaktan hoşlanırdı zaten ama şimdi bütün işi üzerine almıştı.

Büyük bir sabırla bizi yıkayıp paklıyor, giysilerimizi onarıyor, yemeklerimizi hazırlıyordu.

“Herman, bu işleri niye babamız yapıyor?” diye sordum bir gün.

“Bize hem babalık hem de annelik etmek istiyor.”

“Niyeymiş o?”

“Ölen annemizin yokluğunu hissedip de fazla üzül-meyelim diye.”

Biraz düşündükten sonra bana göz kırıp gülüm-sedi.

“Yanılıyor da olabilirim tabii. Belki de para harca-mamak içindir. Eli sıkı bir adamdır babam” dedi.

Babam mühendisti. Cephane fabrikasında çalışı-yordu. Sevilen, sayılan bir adamdı.

Bana kalırsa zengin bile sayılırdık. Hamburg şehri-nin seçkin mahallelerinden birinde oturuyorduk. Güzel bir evimiz vardı. Annem ölmeden önce huzurumuz yerindeydi.

Ya şimdi? Ah annem! Onsuz kalan her şey nasıl da yetimdi! Evimiz ölü bir bedendi annemsiz, ruhunu yitirmişti...

Biraz dikkat edince ben de anladım, gerçekten eli sıkı adamdı babam. Fakat bu özelliği ileride çok işe yarayacaktı. O zamanlar bunu bilemezdim elbette.

Kim bilebilir ki başına neler geleceğini!

İşe giderken ihtiyar bir hanıma emanet ediyordu bizi. Durumdan memnunduk. Çünkü bu hanım bize hiç karışmıyordu. Ne sınır vardı ne de yasak.

Yeter ki kendisini rahatsız etmeyelim. Biz gönlümüzce koşup oynarken kendisi bir kanepede uyuklardı.

Bu özgürlük uzun sürmedi. Günlerden bir gün, “Sizinle konuşmak istiyorum, odama gelin” dedi babam.

Yine pazardı, yine ciddi görünüyordu. Yine kara haberler verecek diye irkildim. Pazar günlerinden korkar olmuştum.

Bizi karşısına aldı. “Bakın çocuklar” dedi, “Bu akşam eve bir hanım gelecek. Onunla tanışacaksınız. En güzel elbiselerinizi giyin. Onu kapıda karşılayın. Sakın yaramazlık yapmayın!”

Kimdi bu hanım? Niçin geliyordu? Bu tembihlerin neydi sebebi? Bunu birazdan anlayacaktık.

Söylediklerini yaptık. Bir güzel yıkandık, temizlendik, en yeni elbiselerimizi giydik. Babamla birlikte bu önemli hanımı beklemeye başladık.

Babam heyecanlıydı. İkide bir yerinden kalkıyor, salonda sebepsiz bir tur atıp tekrar oturuyordu.

Ben şaşkınlıkla seyrediyordum onu. Herman’la göz göze gelince gülümsedik birbirimize.

Vakit bir türlü geçmiyordu. Arada bir saatine bakıyordu babam. “Dondurma yer misiniz?” diye sordu bir ara.

“Yeriz” dedik. Gidip dondurma aldı köşedeki pastaneden. Bir güzel yedik.

Günbatımına yakın kapı çalındı. Babam heyecanla açtı kapıyı. Biz hazır ol vaziyetinde dikiliyorduk.

İçeriye ölen annem yaşlarında bir kadın girdi. Uzun boylu, zayıf bedenli, büyük ağızlı bir kadındı.

Saçlarını ortadan ikiye ayırmış, düzgün dursunlar diye bir sürü toka takmıştı. Yüzü kansız denecek kadar solgundu.

Babam tanıştırdı bizi. “Petra... Yeni anneniz” dedi.

Şaşıtm bu işe, “Yabancı bir kadın nasıl benim annem olabilir!” diyecektim, babamın tembihleri geldi aklıma, demedim. Dilimi tutmam gerekiyordu.

Petra, ciddi bir yüzle tepeden tırnağa süzdü bizi. Gözü gömleklerimizdeki dondurma lekelerine ilişti.

Daha merhaba bile demeden, ellerimizden tutup bizi banyoya götürdü.

Yüzümüzü, ellerimizi gıcırdata gıcırdata yıkadı. Elleri kemikliydi, canımı yakıyordu ama gık demeden bekledim.

Kızaran ellerimize şöyle bir baktı. Tatmin olmuştu sanırım.

“Şimdi derhal odalarınıza gidin. Her tarafını güzelce temizleyin. Her şey düzenli olmalı. Gelip denetleyeceğim!” dedi.

Babam öylece bekliyordu salonda. Sanki başkalarının çocuklarıydık biz.

Aptal değildim ya, o andan itibaren evde kimin sözünün geçeceğini şıp diye anlamıştım.

“Yaşıtlarından daha zekisin” dememiş miydi babam!

3

Çocukluk hayatımı ikiye ayırabilirim... Petra'dan önce, Petra'dan sonra.

Her sözü emirdi yeni annemin. Devlet gibiydi, sayısız kuralları vardı uymam gereken.

Emir demiri kesiyordu. Elbet boynumu da kesebilirdi, korkuyordum ondan. Herman okula gidiyordu, babam işe. Biz kalıyorduk baş başa.

Denedim, bazen duymazdan geldim emirlerini, bazen unutmuş gibi yaptım. Acımasızca cezalandırdı beni, hiç de gözümün yaşına bakmadı.

Minnacık bir kabahati hoş görmez mi insan? Hayır, asla göz yummuyordu. Sırtından kırbaç eksik olmayan bir sirk hayvanına dönmüştüm.

Eve üstüm başım çamur içinde gelmeme izin vermiyordu.

"Mervin! Bu ne hal! Hemen çıkar üstündekileri! Bu pislikle eve giremezsin!"

Soyunup don gömlek giriyordum eve. Bir başka çamurlu gelişimde, "Bu son olsun, bir daha asla içeri almam seni!" dedi.

Gözleri kıvılcımlar saçıyordu bunu söylerken. Tiz sesi delip geçmişti bir yerlerimi.

Yapar mı yapardı, Petra'ydı bu, hiç şakası yoktu. Zaten hiç anlamıyordu şakadan. Korkarım böylesinden...

Futbol bile oynayamaz olmuştum. Oysa ne çok se-verdim futbolu! Ünlü bir futbolcu olmanın hayalini kuruyordum.

En iyi takımda oynayacaktım. Takımım şampiyon oldu mu kupayı benim ellerime vereceklerdi. Çünkü takım kaptanı ben olacaktım. Babam gururla bakacaktı bana, gözleri yaşaracaktı.

“İşte benim oğlum!” diyecek, özenle katlayıp ceketinin sol cebine koyduğu beyaz mendiliyle ıslak yüzünü kurulayacaktı.

Hayalimi ağabeyime de anlatıyordum bazen.

“Sen de tanınmış bir müzisyen olursun. Büyük bir salonda piyano çalarsın. Babamla birlikte seni dinlemeye geliriz” diyordum.

Hayır! Petra başımızdayken futbol falan hayaldi. Mahalle takımından arkadaşlarım kapıya kadar geliyor, “Hadi Mervin, maçımız var, sensiz olmaz!” diyorlardı.

Gidemiyordum, Petra izin vermiyordu. Her defasında ona olan nefretim daha da artıyordu. Nefret şampiyonu olacaktım bu gidişle.

“Bir şey sordum mu hemen cevap vereceksin!” diyordu. Buyruklarını anında yerine getirmeliydim.

“Mervin!” dedi mi anında “Buyur anneciğim!” diyecektim.

“Markete git!” dedi mi hemen gidecektim. “Çöpü dök!” dedi mi derhal dökecektim. “Bir dakika, geliyorum!” demek gafletinde bulunursam, ya tokadı patlıyor ya da eline ne geçerse kafama fırlatıyordu.

Attı mı asla ıskalamaz, on ikiden vururdu. Subay kıızıydı ne de olsa, talimli olmalıydı.

Bir gün odama geldi. Elinde bir karton, bir çekiç, bir de çivi vardı. Kartondu duvara çiviledi.

“Bu ne?” dedim.

“Günlük yaşama planın. Hangi saatte ne yapacağını buraya yazdım. Yazılanlara harfiyen uyacaksın!”

“Ben okuma bilmem ki.”

“Herman okur, sen de yaparsın. Kısa sürede ezberleyeceksin. Mazeret kabul etmem!”

“Saati de bilmiyorum” dedim.

“Derhal öğreneceksin!”

Başladım saat dersi çalışmaya. Fena da olmadı, bu sayede saati öğrendim.

Her sabah altı buçukta kalkıyor, yüzümü yıkıyor, düzgünce giyiniyordum. Sıra yatağımı toplamaya geliyordu.

“Dümdüz ve gergin olmalı yatak örtüsü” diyordu. Odamı temizlemek de her sabahki görevlerimdendi.

Ceza bakımından bir hayli cömertti. Masanın, sandalyenin, kaloriferin ya da karyolanın altındaki minnacık bir toz için bile acımasızca cezalandırıyordu beni.

Hele biri var ki ne zaman hatırlasam içimde bir bulantı hissederim.

~ 4 ~

“Masaya konan her yemek yenmeli!” diye bir kuralı vardı Petra’nın.

“Ben bunu sevmem... Nedense bugün canım yemek istemiyor, hasta mıyım ne... Yemin ederim karnım tok... Eyvah, yine mi o yemek!” gibi laflar ederek masaya gelen yemeği yememek büyük cürümdü.

Yemedim mi başka yemek vermezdi. İşin kötüsü, bir sonraki öğünde de aynı yemek gelirdi önüme.

Bu uygulama böylece sürer gider, önüme konanı yemedikçe başka yemek yiyemezdim.

Bu arada yemek bozulursa, “Senin yüzünden bozuldu, yiyeceksin!” derdi. İtiraz edemezdim.

Bir akşam masada hoşuma gitmeyen bir çorba vardı. Herman itirazsız yemeye başlamıştı.

“Ben bunu yemem, sevmiyorum” dedim.

“Sen bilirsin!” dedi.

Oturup bekledim belki acır da başka şeyler verir diye. Boşuna beklemişim... O gün aç yattım.

Sabah olunca masaya oturdum. Dünkü çorbayı koydu önüme, “D n yemedin, bugün yiyeceksin!” dedi.

Mecburen yemeye başladım.  orba ekşimişti. Midedem bulandı. Kendimi mutfağa zor attım. Yediklerimi evyeye kustum.

Petra, elinde bir kaşıkla dikildi başıma. “Evyedekileri yiyecek, sonra da evyeyi bir güzel temizleyeceksin!” dedi.

Herman yanımıza geldi. “Lütfen yapma” dedi ki-barca.

Hışımla ona yöneldi Petra, tokadı patlattı “Sen ne karışıyorsun!” diyerek.

Petra yasalarına karşı gelmek cüretini gösteren Herman sus pus oldu. Bir daha da asla savunmadı beni.

Yeni durumu kısa sürede kabullendi. Zaten oldum olası uysal bir çocuktur... Sorun olan ve ceza alan hep ben oluyordum.

Bu olayla ilgisi var mıydı bilmem ama bir süre sonra Herman evden uzaklaştırıldı.

Berlin’de yetenekli çocuklara müzik eğitimi veren bir yatılı okula gönderdiler onu.

“Bu iyi bir fırsat Herman. Yeteneklerini geliřtirirsin” diyordu babam.

Petra memnun görünüyordu, ben  zg nd m. İstasyona kadar birlikte gittik.

Fısıltılı bir sesle “Petra ne derse yap Mervin. Böyle si-
nenin için daha iyi olur” dedi Herman.

Büsbütün yalnız kalmıştım. Günlerim kendime acımakla geçiyordu.

Üzüntülü zamanlarımda bazen kuytu bir yere saklanıp beklerdim.

Belki bir ilgilenen olur, belki biri beni arar, belki biri gelir de başımı okşar, belki biri elimden tutar da kaldırır diye.

Saatler geçer, kimse aramaz, sormaz, gelmezdi. Çocukluk işte, kim gelecekti ki...

Sonunda beklemekten bıkar, başımı kendim okşar, elimden kendim tutar, kendi kendimi teselli etmeye çalışırdım...

Kırılmış kalbim, örselenmiş ruhum, tuz buz olmuş duygularıyla yaşamaya devam ederdim.

Babam her şey yolunda gidiyormuş, hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Terbiyemi yeni eşine bırakmıştı sanırım.

İşi de başından aşkın olunca iyice uzaklaşmıştı ben-den. Annem gibi babamı da özler olmuştum.